

Kiss Ferenc Zsolt

A sors, e különös...

*A sors, e különös, fordulatos valami,
most itt fénylik, összegződik e szempárban...
Mennyire gyötrelmes, mennyire szerethető,
amit egyszerre megláttam...
Hiszen nem sok az egész, csak történet,
nem szebb, nem jobb, mint a többi –
de lehet-e mégis, hogy szerelmünk
nem fog fennmaradni!*

Hinnéd-e, kedves...

*Hinnéd-e, kedves, ma már ott tart a tudomány,
gondolkodhatunk úgy is, hogy minden másodperc új világot teremt. –
Ahhoz, hogy lássalak, újra kell képződjön az egész világegyetem.
De mi marad így nekünk, e bizonytalanságban;
s az honnan jön, hogy szenvedünk s elégedünk...
Emberek, ne hazudjatok: nincs Nap, Hold és csillagok,
és nem jeleznek semmit, semmilyen ünnepen,
nincs volt és lesz, sorsunk, a világunk nincsen.
Mégis makacsul hiszem, hogy szeretlek,
ebben a tudatban járok, és születhetne egyszer egy olyan egyetem,
amelyben te is szeretsz. Egy pillanatig így léteznénk mi együtt.
És eltűnnénk hirtelen.*

Illem

*Szia: járt nekem még tegnap;
Jónapra fordult egyszer csak;
És nincs megállás ezután,
Csókolommal köszön a lány...*

*Pedig ha én látlak téged,
Dehogy várok tisztességet,
Sőt, jövőmnek azt képzelem,
Hogy még veszekszel is velem!*

Mért ülsz itt, mire vársz...

*Mért ülsz itt, mire vársz,
talán valami javad van itt?
Tudd meg, követelésed rég lejárt,
elment, akitől várhatnál valamit.*

*Elszállt, mint a múlt nyár,
régi nagy havak –
hát sohasem tér vissza
egy hitteli pillanat!*

*Nagy kár, életbevágó,
amikor mindenki csak
összébb bújna,
és ki vagyunk vetve
egy romok közt vezető útra.*

*Hol vagy most, te mosolygós,
égszemű leány;
kire és mire emeled
lobogó, ragyogó tekinteted?*

*Volna itt valami,
ami még nem ócska,
ütött-kopott,
és nem érett meg
a pokolra?*

Valami baj van a becsülettel...

*Valami baj van a becsülettel:
becstelenség a mércéje.
S ki becsületes, ki nem,
megítéli az emberi nem.*

*Becsületnek csak becsület
lehetne mércéje!
Hanem az a pálca
el van téve.*

Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc emlékműve (Huszáremlékmű) – bronz, mésző; Püspökladány, Hősök tere, 1998